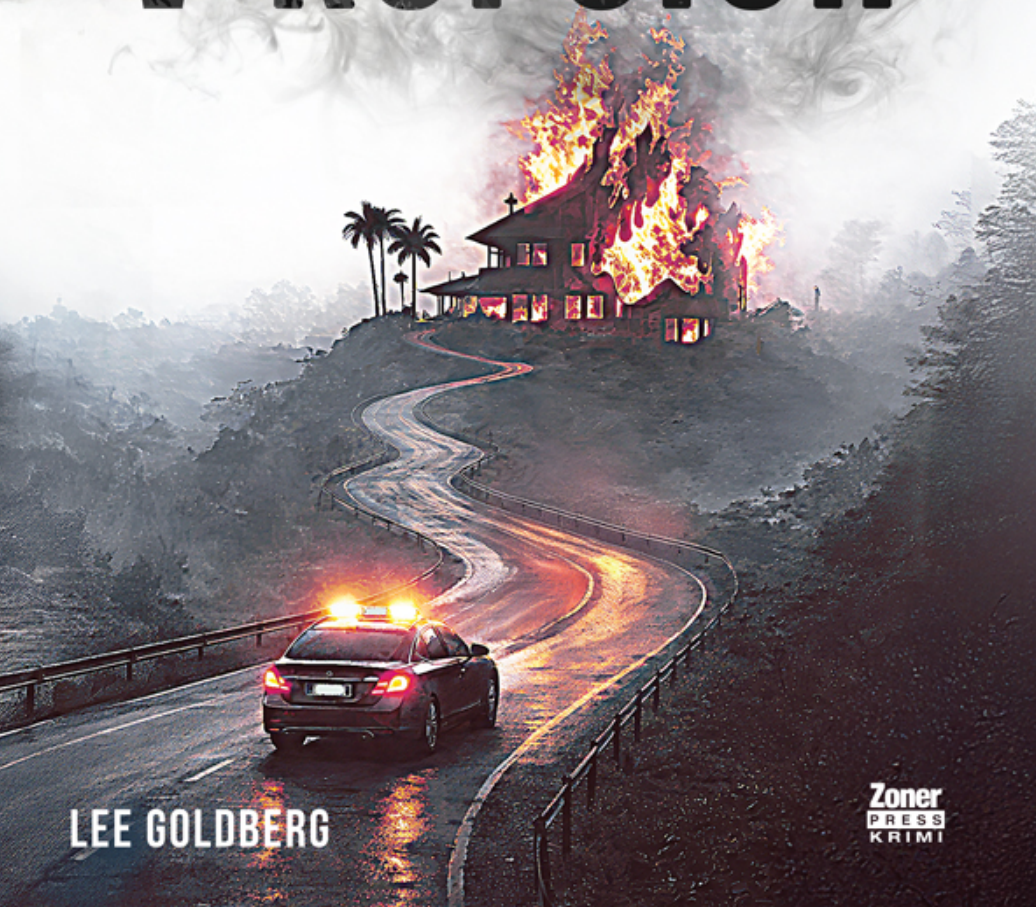

LOST HILLS MASAKR V KOPCÍCH

LEE GOLDBERG

Zoner
PRESS
KRIMI

Zoner
PRESS
KRIMI

LEE GOLDBERG

LOST HILLS
MASAKR
V KOPCÍCH

Zoner
PRESS

Příběh v této knize je smyšlený. Jména, postavy, organizace, místa a události jsou buď výsledkem autorovy představitivosti, anebo jsou použity ve smyšleném kontextu. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými, a skutečnými událostmi je čistě náhodná.

LOST HILLS

Copyright © 2020 by Adventures in Television, Inc.

Lost Hills: Masakr v kopcích

Lee Goldberg

Odpovědná redaktorka: Gabriela Boška

Překlad: Radim Zetka

Jazyková korektura: Kateřina Kršková

DTP: Lenka Pavlisová

Obálka: Zuzi Maat

Copyright © ZONER, a.s.

Vydání první v roce 2026. Všechna práva vyhrazena.

Zoner Press

Katalogové číslo: ZRK2529

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném záznamovém prostředku či v jiném systému bez výslovného svolení vydavatele s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press

ZONER, a.s.

Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883

e-mail: knihy@zoner.cz

www.zonerpress.cz

www.facebook.com/Zonerpress

www.instagram.com/zonerpress_redakce/

ISBN pdf 978-80-7413-702-0

Pro Valerii a Maddie

KAPITOLA 1

Severní část Mulholland Highway končila křižovatkou ve tvaru T s Mulholland Drive. Tato křižovatka způsobovala hodně zmatků, a to nejen kvůli téměř identickým názvům obou ulic. Šlo o průsečík dvou měst, tří čtvrtí, dvou policejních obvodů a v tomto horkém čtvrtičním odpoledni plném prosincového smogu také tvořila hranici mezi životem a smrtí.

K této křižovatce směřovali Eve Roninová a Duncan Pavone, detektivové z oddělení vražd spadajícího pod Úřad šerifa okresu Los Angeles. Jeli v neoznačeném Fordu Explorer na východ po Mulholland Drive, jelikož je losangeleská policie přizvala k vyšetřování podezřelého úmrtí.

„K mrtvole by nás volali jenom z jednoho důvodu,“ pronesl Duncan, jenž seděl na místě spolujezdce a ze svého vystouplého pupku, který používal místo táčku, si oprašoval drobkou z donutu. „Aby nám řekli, že je na naší straně hranice, a ne na jejich.“

Spory týkající se jurisdikce byly vzhledem ke geografické poloze nevyhnutelné. Úřad šerifa odpovídal za vymáhání práva v Malibu, části pohoří Santa Monica a obcí Westlake Village, Agoura Hills, Hidden Hills a Calabasas. Tato oblast na západě a severozápadě sousedila s okresem Ventura, na východě a severovýchodě s Los Angeles a na jihu se zálivem Santa Monica. Křižovatka obou Mulhollandů na severním úpatí pohoří Santa Monica tvořila hranici mezi čtvrtí Woodland Hills, jež byla součástí Los Angeles, a městem Calabasas.

Na oddělení vloupání a vražd, které mělo základnu na stanici v Calabasas, pracovala Eve tři měsíce a toto bylo její první setkání s podobným

jurisdikčním sporem. Dobře si uvědomovala, co všechno neví, a uvědomovali si to i všichni kolem ní.

„Jak vyřešíš takovou situaci, když není jednoznačná?“ zeptala se Eve, ačkoli věděla, že její dotaz jen posílí nízké mínění, které měli Duncan a ostatní detektivové o její kvalifikaci. Ale získat znalosti pro ni bylo důležitější než její image.

„Vztekáš se, úpíš a hádáš se, že ta mrtvola leží na jejich straně nebo že se ten zločin stal tam. Vytáhneš metr, abys dokázala, kde je hranice, případně kdo má většího ptáka. Vypíchneš veškerou špínu, kterou na ně víš, laskavosti, co ti dluží, zkrátka použiješ jakoukoli páku, abys je donutila převzít mrtvolu a všechny potíže, co s tím souvisejí,“ odpověděl Duncan. „Jenže ta mrtvola skoro vždycky stejně skončí u mě, protože jsem měkkej.“

Eve se přestala soustředit na řízení a nedůvěřivě na něj pohlédla. „To ti tak strašně záleží na tom, že nějakaj policajt z L.A. má špatnej den?“

„Jasně že ne,“ odušil Duncan. „Dělám to proto, že ta oběť si zaslouží poldu, co bude opravdu vyšetřovat, a ne vykuka, kterýho víc zajímá, jak chudáka se čtyřma kulkama v zádech, co leží na hranici dvou okrsků, odepsat jako sebevraha.“

Eve se usmála. Měla štěstí, že pracovala s chlapem, který měl před důchodem a už mu na ničem moc nezáleželo. Možná dřív, ale i to se počítalo. Tvořili podivnou dvojku. Duncan byl starý a tlustý a na hlavě nosil přehazovačku, aby zamaskoval řídnoucí vlasy. Eve byla mladá a štíhlá a hnědé vlasy měla zastřížené do praktického mikáda. Klidně by se mohli vydávat za otce a dceru, kteří u pasu nosí policejní glocky.

Severně od křižovatky Mulholland Road a Mulholland Highway stálo několik rodinných domů, na západním rohu za řadou borovic se nacházela dvoupatrová kancelářská budova a na východě se po svahu mezi soukromou školou a obytnou čtvrtí táhl dubový porost.

Eve zabočila doprava na Mulholland Highway, jež směřovala k jihu, a spatřila policejní vůz a pick-up odstavené na krajnici. Na opačné straně silnice, směrem na sever, stál neoznačený Ford Crown Victoria patřící losangeleské policii. Opírali se o něj dva detektivové a něco probírali s uniformovaným policistou. Vypadali, jako kdyby v pánské konfekci

využili akce „kupte jeden oblek a druhý dostanete zdarma“ a podělili se o náklady, aby ušetřili.

„To jsou detektivové Frank Knobb a Arnie Prescott z oddělení v Canoga Parku,“ oznámil Duncan, když Eve zaparkovala za černo-bílým policejním vozem. „Naše cesty se už párkrát protnuly. Oba slouží asi tak stejně dlouho jako já.“

Eve ocenila, že Duncan nevyužil příležitosti, aby jako obvykle zmínil, že když si připnul svůj první odznak, nebyla ještě na světě. Duncan vysedl, povytáhl si kalhoty, počkal, až přejedou auta, a zamířil k detektivům. Eve zamířila k pick-upu, který byl pokrytý borovým jehličím. Přední sklo bylo zevnitř postříkané krví a za volantem bylo vidět zhroucené lidské tělo.

„Nazdar, koblížku,“ zvolal jeden z detektivů, když spatřil Duncana. „Jak se vede?“

„Stříhám metr, Franku,“ odušil Duncan. „Sto šedesát tři dní a už mě tady nikdo neuvidí. Už se k vám doneslo, že teď pracuju tamhle s detektivem Roninovou?“

Oba detektivové z LAPD se zadívali na Eve, jež na druhé straně silnice stále obcházela pick-up.

„To je Deathfist?“ podivil se Frank Knobb. „No kdo by ji neznal!“

Eve dříve pracovala jako zástupkyně šerifa v Lancasteru a byla zcela neznámou řadovou policistkou. Jenže před čtyřmi měsíci, mimo službu, byla svědkem toho, jak herec Blake Largo, jenž hrál neporazitelného akčního hrdinu Deathfista v celosvětově úspěšné filmové sérii, napadl na parkovišti před restaurací ženu. Eve ho konfrontovala, on se po ní ohnal a za okamžik skončil na zemi. Eve jeho milionovou tvář přišpenčila k asfaltu, dokud nedorazila policie. Kolemjdoucí to celé natočil na mobil a neprodleně sdílel na YouTube. Za necelý týden mělo jeho video jedenáct milionů zhlédnutí. A teď Eve nikdo neřekl jinak než Deathfist.

Knobbově jízlivé poznámce nevěnovala pozornost a zaměřila se na řidiče pick-upu. Hlavu měl zvrácenou na opěrce. Někdo mu prořízl hrdlo a zubatá rána připomínala obscénní, krvavý úsměv. Na vedlejším sedadle ležel nůž, za jaký by se nemusel stydět ani Rambo. Pomyslela si, že by snad mohlo jít o sebevraždu, vzhledem k tomu, že nůž ležel hned vedle

něj a že se nacházeli v převážně rezidenční, velmi bezpečné čtvrti. Jenže pokud to vážně byla sebevražda, ukončil svůj život na hodně zvláštním místě. Poslední, co viděl, než vykřvácel, byl prémiový supermarket Ge-
lson's. Ale najdou se i lidé, kteří tento obchod považují za nebe.

„To si děláš prdel,“ kroutil hlavou Arnie Prescott, když studoval Eve.
„Nějaký virální video stačí k tomu, aby ji šerif povýšil z krádeží na vraždy?“

Bylo to spíše kvůli načasování videa. Objevilo se, právě když vycházelo najevo, že zástupci šerifa bili vězně v okresní věznici. Obrovské pozitivní PR kolem Eve odvedlo pozornost od tohoto skandálu a zoufalý šerif se ze všech sil snažil, aby ji co nejdéle udržel v centru pozornosti médií. Nešetřil poctami, mezi nimiž bylo i povýšení. Eve chtěla přeložit na oddělení vloupání a vražd, a stala se tak nejmladší ženou, která kdy na tomto oddělení pracovala. Veřejnost a média se jí nemohly nabažít. Řadoví policisté z úřadu šerifa, zejména pak osmdesát šest procent z nich, kteří měli varlata, to viděli jinak.

„Úřad šerifa nemá tak vysoký nároky, jako jsou u nás,“ řekl Knobb.

„To se nedivím, že se tak hrneš do penze,“ popíchl Prescott Duncana.

Duncan se s ním nepřel. „Tak co s tím mrtvým?“

„Někdo běžel kolem, uviděl mrtvolu a zavolal na tísňovku,“ začal Knobb. „Operátorka hned kontaktovala policii. Přijel sem tenhle mladý, nadějný hlídkový policista, zjistil, že chlap v tom autě není mrtvej jenom zřejmě, ale na tuty, a přivolaal nás.“

„V tom vzrušení si ale nevšiml tohohle kamene.“ Prescott ukázal na středový pruh, v němž uprostřed květinového záhonu stál nově instalovaný kámen s vytesaným nápisem VÍTEJTE V CALABASAS, který doplňovala silueta kroužícího ptáka. „A na který straně toho šutru bylo to auto odstavený.“

Knobb se zakřenil na Duncana. „Na vaší.“

A opravdu, pick-up stál několik metrů jižně od neviditelné hranice města příhodně naznačené kamenem, takže už byl na území Calabasas. Eve se podívala na silnici na losangeleské straně a vjel do ní vztek. Ne-
snášela, když z ní někdo dělal hlupáka.

Uniformovaný policista rozpačitě pokrčil rameny. „Moje chyba.“

„Takže tak,“ utrousil Prescott.

„Máme prostě štěstí,“ dodal Duncan s unaveným povzdechem.

„Zůstali jsme tady a na důkaz kolegiální laskavosti jsme zajistili místo činu,“ řekl Knobb.

„Vážně?“ zabručela Eve. Oba detektivové z Los Angeles na ni vrhli pohled, jako kdyby byla dítě, které přerušilo hovor dospělých. „Protože já myslela, že zabezpečit místo činu znamená zajistit, že ho nikdo nenaruší.“

„Mně nepříjde, že bylo narušený,“ ozval se Knobb.

„To auto je pokrytý jehličím z borovice,“ spustila Eve. „Je celkem jasný, že celou noc stálo pod borovicí, což je divný, protože nejbližší borovice stojí támhle na rohu, a to už je v Los Angeles.“

Prescott si odfrkl: „Slyšela jste někdy o větru?“

Eve se zadívala na detektivy a vůbec se nesnažila skrýt zhnusení, které se jí objevilo ve tváři. „Tak proč to jehličí není taky na chodníku a na silnici kolem auta?“

Oba detektivové s ní udržovali oční kontakt, uniformovaný policista však uhýbal pohledem. Duncan se podíval na zatvrzelé detektivy a zavrtěl hlavou.

„Ten případ je váš a na důkaz kolegiální laskavosti nikomu nepovíme o tom vašem podvůdku.“ Duncan si znovu povytáhl kalhoty a přesunul svou pozornost na policistu. „Ale chci, aby ses nad něčím zamyslel, synku. Když jejich případ začnou potápět forenzní důkazy, myslíš, že tě tihle dva podrží, anebo z tebe udělají obětního beránka? Bejt sebou, kryl bych si záda.“

Duncan přešel na opačnou stranu silnice a pokynul Eve, aby se vrátila k jejich autu. Eve se posadila za volant, nastartovala, kolem středového ostrůvku otočila vůz do protisměru a poté odbočila doprava na Mulholland Drive.

Eve předpokládala, že detektivové se začali ohánět svými odznaky a nařídili policistovi, aby pick-up odstrkal za hranici města. Na nárazníku policejního vozu byla totiž namontovaná ocelová konstrukce, díky níž mohl pick-up snadno odtlačit, aniž by si poškodil vlastní vozidlo.

„Koho se snažili podrazit tím, že přesunuli to tělo na území Calabasas?“ otázala se Eve. „Tebe, nebo mě?“

„Dám ti dobrou radu. Víím, že jsi ráda středem pozornosti, ale ne všechno si musíš brát osobně.“

„Co má jako bejt? Vždyt' s náma chtěli vyjebat.“

„Ne, s náma ne. Knobb s Prescottem věděli jenom to, že tam přijedou dva lidi z úřadu šerifa. Netušili, že to bude zrovna vycházející hvězda, která si nezasloužila povýšení, a starej tlustoch, co to má za pár.“

Přikývla. „Jsou to prostě líní kretění.“

„Přesně tak. Nic osobního v tom nebylo.“ Duncan sáhl po mikrofonu a oznámil dispečerovi, že mrtvola se nacházela v Los Angeles a případ převzala tamní policie.

Dispečer je okamžitě informoval o dalším případě, možném úmrtí osoby v domě na konci slepé komunikace v Topanze, jen několik kilometrů jihozápadně od jejich současné polohy.

„Oznamovatelka, Alexis Wardová, tvrdí, že majitelka domu nepřišla do práce a nezvedá telefon. Paní Wardová nahlédla oknem dovnitř a uviděla krev. Má za to, že majitelka je uvnitř, zřejmě zraněná. Vůz 22-P-7, hasiči a záchranáři jsou na cestě. Můžete použít výstražná světla.“

„Rozumím,“ řekl Duncan. „Vůz 22-D-1, odbočujeme z Mulholland Drive a míříme do kaňonu Topanga.“

KAPITOLA 2

Bulvár Topanga Canyon byla dvouproutá silnice, která se vinula po zalesněném pohoří Santa Monica a pak podél většinou vyschlého říčního koryta směřovala dolů k oceánu.

Eve ji vnímala jako cestu do minulosti. Tady nahoře se žilo jiným životem, venkovským a osamoceným, jehož kořeny sahaly až k beatnikům a hippies z poloviny dvacátého století. Tenhle styl života byl ale na ústupu, jelikož v horách hledaly klid celebrity a high-tech milionáři, pro něž tato kultura neznamenal nic víc než retro design a módní výstřelek v podobě značkových batikovaných triček, ve kterých nasedali do svých kabrioletů značky Bentley a mířili na brunch do populární restaurace Inn of the Seventh Ray. Pro řidiče limuzín z letiště a obyvatele údolí San Fernando byl kaňon Topanga jen způsob, jak se pohodlně dostat do západní části Los Angeles a vyhnout se přitom dálnici 405.

V hloubi kaňonu Eve odbočila doleva na úzkou cestu s drobcím se asfaltem, jež byl zakrojená do jižních svahů Státního parku Topanga. Stálo zde jen několik domů, většinou osamocených a sešlých bungalovů a rančů ze sedmdesátých let, mezi nimiž tu a tam vykukovaly nové usedlosti obehnané pevnými ploty.

Silnice končila na okraji strmého zalesněného svahu. Na příjezdové cestě před neudržovaným domem na neoploceném pozemku stála dvě auta – oprýskaný Ford Taurus a Nissan Sentra. Před domem ustaraně přecházela asi třicetiletá žena.

„Je rozrušená,“ řekl Duncan, když Eve přijížděla k domu. „Radši s ní napřed promluv sama, jako žena se ženou.“

„Dobřej nápad, protože my spolu ve skutečnosti ani mluvit nemusíme,“ utrousila Eve, jakmile vypnula motor. „Naše dělohy umějí komunikovat telepaticky.“

„To jsem netušil, že tohle dokážete.“

Oba detektivové vystoupili z vozu. Duncan si cestou k domu vytáhl ze zadní kapsy kalhot zápisník. Eve si povšimla, že je vytvarovaný podle jeho zadnice.

Eve ženě ukázala odznak. „Jsem detektiv Eve Roninová a tohle je detektiv Duncan Pavone z Úřadu šerifa okresu Los Angeles. Vy jste volala na 911?“

„Alexis Wardová,“ odpověděla s příkývnutím. V jejím hlase bylo cítit mírné znepokojení. „Musíte se dostat dovnitř. Něco je špatně.“

„To až později. Než tam ale vrazíme, potřebujeme pár informací,“ řekla Eve. „Kdo tady bydlí?“

„Tanya Kenworthová. Ten Taurus je její. Latinsky to znamená býk a ona se v tom znamení narodila. A já taky.“ Alexis se dotkla stříbrného přívěsku ve tvaru býčí hlavy, který jí visel na tenkém řetízku pod krkem. „Jsme astrologické sestry, obě narozené v dubnu. Asi proto se z nás staly kamarádky, hned když jsme spolu začaly pracovat jako servírky v motorestu Rockne’s.“

„No jasně, na Kanan Road,“ ozval se Duncan. „Připadala jste mi povědomá. Rád tam jezdím. Mají tam vynikající steaky.“

„Tanya mě měla dnes ráno v šest vyzvednout, abysme v sedm byly na place v Paramountu,“ pokračovala Alexis. „Tohle by nikdy nezmeškala. Nikdy.“

„Na place?“ zeptal se Duncan a vzhlédl od poznámek, které si zapisoval.

„No, aby nám udělali vlasy a make-up. Jsme komparzistky v seriálu *Chirurgové*. Jela jsem tam nakonec sama, ale poslala jsem jí tak stovku hlasovek a esemesek. Přijela jsem hned, co jsme dotočili scénu, ve které jsem účinkovala.“

Eve se optala: „Tanya tady bydlí sama?“

„Má dvě děti, Caitlin a Troye,“ odvětila Alexis. „Je jim deset a sedm. Ten dům patří jejímu příteli, ale chce se od něj odstěhovat, jakmile si najde něco vlastního.“

Eve cítila, jak se jí napínají svaly v ramenou, což byla běžná reakce na stres, konkrétně na ten, který jí způsobovala matka. Usedlost, před níž stáli, jako by z oka vypadla domu v Encinu, ve kterém vyrůstala, a Tanya jí připomínala její vlastní matku, samoživitelku, co se snaží prorazit v Hollywoodu a zároveň vychovává tři děti. Protáhla si ramena, aby si je uvolnila. „On o tom ví?“

„No jasně,“ přikývla. „Začalo to být fakt hnusný. Proto jsem si začala dělat starosti, když se mi neozývala. Co když jí něco udělal? Co když je někde uvnitř a krvácí, zatímco my si tady venku povídáme?“

Alexis už téměř křičela, a tak Eve zvedla ruce, aby ji zastavila a uklidnila. „Tak jo, tak jo, počkejte tady. Jdeme se na to podívat. Operátorovi jste pověděla, že jste nahlédla dovnitř oknem v kuchyni a uviděla tam krev. Kde to bylo?“

„Na opačné straně domu,“ řekla Alexis.

V tom okamžiku za jejich SUV zastavil hlídkový vůz a z něj vysedli dva uniformovaní zástupci šerifa, Tom Ross a Eddie Clayton. Ross kdysi sloužil u mariňáků a řeč jeho těla to dávala na odiv. I v převleku za Santu Clause by nikoho neobalamutil. Claytonovi všichni říkali „Brejloun“, protože si téměř nikdy nesundával sluneční brýle.

Duncan je gestem přivolal. „Zůstaňte tady s paní Wardovou, ano? Za chvíli dorazí hasiči. Řekněte jim, ať zatím nic nepodnikají.“

Eve a Duncan se vydali na zadní dvorek. V suché trávě a plevelu tam stálo několik zrezivělých zahradních židlí a roztržený slunečník a opodál ležel vyfouklý fotbalový míč. „Moje máma taky dělala komparz,“ pronesla Eve a překvapila samu sebe, že se s Duncanem dělí o tuto informaci. „Jsou to lidské rekvizity, stejný dekorace jako pohovka nebo kytky v květináči. Doufají, že je někdo objeví, a přitom jejich úkolem je nepřítahovat na sebe žádnou pozornost.“

„A tvoji matku někdo objevil?“

„Ne,“ odušila Eve, když se blížili ke dveřím a oknu do kuchyně. „Ale pořád ještě živí naději.“

Eve a Duncan nahlédli dovnitř oknem, u kterého stál dřez, a uprostřed zažloutlé linoleové podlahy uviděli kaluž krve. Do haly směřovaly krvavé stopy po vlečení.

„A sakra,“ vydechl Duncan.

Eve se na něj podívala. „Naléhavý okolnosti?“

Neměli povolení k domovní prohlídce, a proto mohli do domu vstoupit jen na základě věrohodných důvodů, které by je vedly k přesvědčení, že je nutné okamžitě zasáhnout, aby někomu zachránili život, zabránili zničení důkazů nebo zastavili podezřelého.

„Naléhavější už ani být nemůžou,“ přitakal Duncan.

Oba detektivové sáhli po zbrani. Duncan naznačil, aby Eve šla první. Zabrala za kliku. Bylo zamčeno. Poodstoupila a vykopla dveře.

První, co Eve zaznamenala, byl podivný zápach. Očekávala zvláště kovový pach krve, jenže ucítila něco jako přechlorovaný bazén stojící uprostřed autodílny. Nedávalo to smysl. Ale tím se teď nemohla zabývat.

Vyčistila si mysl a vešla do kuchyně. Dávala pozor, aby nešlápla do žádné krvavé stopy. Duncan se posunul na stranu s očima upřenýma do haly a kývnutím jí naznačil, že může pokračovat.

„Policie,“ zvolala Eve. „Je tady někdo?“

Dům byl ztichlý, vzduch se v něm ani nehnul, což bylo v ostrém protikladu k násilí, které se zde odehrálo, jak bylo patrné z krve na podlaze a stříkanců na skříních. Ale temná energie vyvolaná násilím už vyprchala. Eve teď cítila jen prázdnotu, nepřítomnost čehokoli živého kromě ní a Duncana.

Duncan kryl Eve při jejím postupu do haly. Huňatý koberec byl nasáklý krví a stěny pokrývaly rudé šmouhy. To, co se zde odehrálo, nabývalo s každým krokem děsivějších obrysů.

„Tady je policie,“ pronesla Eve hlasitě a rozhodně. „Pokud je někdo uvnitř, vyjděte s rukama nad hlavou.“

Nikdo se neobjevil. Eve slyšela jen svůj vlastní dech.

Eve a Duncan se na sebe zamračili a začali pomalu postupovat do obývacího pokoje. Vstupní dveře byly postříkané krví a na podlaze ležely v zaschlých kalužích krve dva dětské batohy. Eve se začala strachovat o děti. Doufala, že jsou ve škole nebo u kamarádů. Kdekoli, jen ne tady.

„Tanyo, Caitlin, Troyi, jestli se schováváte, můžete už vyjít,“ zvolala Eve. „Jsme od policie. S námi jste v bezpečí.“

V domě panovalo mrtvé ticho. Jediní lidé, kteří se domem pohybovali, byli oni dva. Ale to nutně neznamenalo, že jsou sami.

Rozhlédla se po pokoji. Pohovku před plochou televizí, která byla pro ten pokoj až příliš velká, někdo používal místo postele, protože na ní ležel polštář, přikrývka a prostěradlo. U stěny ležel pelíšek pro psa s ohryzanou žvýkací kostí. Kam se ten pes poděl?

Eve se otočila a podívala se do chodby, jíž vedly krvavé stopy do tří dveří. Do domu začaly přilétat mouchy, které jí hlasitě bzučely kolem uší. Pohlédla na Duncan, jenž přikývl. Eve následovala krvavou stopu do nejbližšího pokoje, zatímco Duncan vešel do pokoje naproti.

Stála ve dveřích a prohlížela si růžové stěny a cákance krve na poličkách s panenkami a plyšáky. Vstoupila do místnosti, opatrně se protáhla kolem krví nasáklého koberce a málem převrhla stojanový ventilátor. Dřepala si a nahlédla pod postel. Setkala se s neživými očima plyšového medvídka.

Eve vstala, přešla na opačnou stranu pokoje a špičkou boty otevřela posuvné zrcadlové dveře šatníku. Na ramínkách v něm viselo dívčí oblečení včetně princeznovských šatů, zřejmě od Halloweenu. Evina o tři roky mladší sestra Lisa měla také kdysi takový kostým.

„Čistý,“ oznámila Eve a vrátila se do chodby.

Duncan vyšel z pokoje, který byl podle všeho Troyův. Na podlaze se válela autíčka a stěny zdobily plakáty s marvelovskými superhrdiny. Když byl Evin o pět let mladší bratr Kenny ve stejném věku, také miloval superhrdiny. Ale jen ty od DC, třeba Supermana a Batmana.

„Čistý,“ řekl Duncan.

Dál postupovali společně po stopách krve do nedalekých otevřených dveří. Vedly do koupelny, která byla doslova pokrytá krví, jako kdyby ji sem někdo nosil v kbelících a pak ji tu vyléval, hlavně do vany. Všechny povrchy byly potřísněné, dokonce i strop.

Eve cítila, jak jí její vlastní krev tuhne v žilách a jak jí prostupuje chlad, až z toho měla husí kůži. Mouchy si našly cestu i sem a jejich bzučení znělo zesíleně, jako by vycházelo z reproduktorů, ale Eve věděla, že to si s ní jen pohrává její hlava.

Na polici a v umyvadle ležely krví nasáklé houbičky na nádobí a několik zakrvácených lahví od bělidla. Zápach čističe a motorového oleje byl pronikavý a v kombinaci s takovým množstvím krve přímo

odporný. Eve se dělalo zle, a tak se pokoušela uvolnit. Nechtěla se ztrapnit a kontaminovat místo činu vlastními zvrátky.

„Bože můj,“ vydechl Duncan.

Jeho rozrušený hlas ji aspoň trochu uklidnil a pomohl jí udržet kontrolu nad vlastním tělem. Byl stejně otřesený jako ona.

Vycouvali z koupelny a zadívali se na zbývající dvojce dveře, oboje přivřené, oboje na konci krvavých stop vedoucích přes koberec. Eve si vybrala dveře nalevo, Duncan ty napravo.

Vstoupila do ložnice. Na manželské posteli nebylo nic než zkrvavená matrace, kterou někdo rozřezal na kusy, a její čelo bylo postříkané krví. Eve se podívala pod postel, nenašla nic než dámské nazouváky a malou dýmku na marihuanu, a tak se přesunula k šatní skříni, kterou otevřela špičkou boty. Byla plná oblečení, patřícího muži a ženě, ale uvnitř nikdo nebyl.

„Čistý,“ ohlásila Eve a vrátila se do chodby.

Zbývající dveře vedly do garáže. Duncan se vrátil a schoval si pistoli do pouzdra.

„Garáž je prázdná, ale našel jsem kapky krve, který vedly na místo, kde stálo auto.“

Eve spolkla žaludeční šťávy, které jí vystoupaly do krku, a odkašlala si. „Viděl jsi někdy něco takového?“

Duncan zavrtěl hlavou. „Mockrát děkuju.“

„A za co, prosím tě?“

„Kdybysme si vzali toho mrtvého v pick-upu, místo nás by tady teď byli Crockett a Tubbs,“ řekl Duncan s odkazem na druhý tým detektivů z oddělení vražd na stanici. „Ale ty ses musela zmínit o tom borovém jehličí.“

Odkráčel zpět do kuchyně a pak na dvorek, kde se zastavil, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Eve ho následovala ven a postavila se vedle něj. Zástupci šerifa, Alexis Wardová ani nikdo další v okolí na ně neviděl.

Po nějaké době Duncan znovu promluvil: „S tímhle případem bude spojený strašný papírování a vyšetřování v terénu.“

„Jasně, chápu,“ podrážděně zareagovala Eve. „Ten druhej případ bysme vyřešili s prstem v nose.“

„O to vůbec nejde. Já si beru papírování, ty vyrazíš do terénu.“

Podívala se na něj. „Jsi služebně starší. Měl bys ten případ řídit.“

„To jsem právě udělal. Rozdělit jsem práci.“

Chvilí trvalo, než pochopila, jak to myslí. „Stanu se tváří vyšetřování.“

„A očima taky,“ dodal. „Mý oči už jsou unavený. Přehlídl jsem to jehličí, vzpomínáš?“

„To není ono,“ zamračila se. „Co je hlavní důvod, že mě stavíš do popředí?“

Povzdechl si a zadíval se na dům, z něhož před chvílí vyšli. „Tehle případ hodně rychle naroste jak do velikosti, tak do ošklivosti. Mojí kariéře už nepomůže ani neuškodí, a já si do důchodu rozhodně nechci brát další noční můry.“

Upřímně a přímo jí sděloval, že už končí. Eve si té upřímnosti vážila a jeho rozhodnutí mu nevymlouvala. Svě si už odsloužil. Od této chvíle bude v sázce její krk a duše.

„Tak jo,“ souhlasila.

„Přivolám techniky a zajistím povolení k prohlídce,“ oznámil Duncan. „Ty zjisti co nejvíc o dětech a o tom příteli.“

Přikývla. Začínala si uvědomovat, jak obrovský úkol na sebe vzala, a na chvíli jí to vzalo řeč. V tom domě se stalo něco otřesného a jejím úkolem bude zjistit co, najít aspoň nějakou spravedlnost a žít s hrůzami, které z případu vyvstanou.

Zhluboka se nadechla, nasadila výraz pokerového hráče a následovala Duncana před dům.

KAPITOLA 3

Ambulance a hasičský vůz už byly na místě a záchranáři, kteří postávali před domem, čekali na pokyny.

Alexis přiběhla k Eve. „Co se děje? Je uvnitř?“

„Není,“ odpověděla Eve. „Dům je prázdný.“

„Co jste viděli vevnitř?“

„To samé co vy,“ řekla Eve. Alexis se viditelně ulevilo, ale jen proto, že viděla pouze krev v kuchyni.

„A kde je Tanya?“

„To nevím,“ odtušila Eve tak trochu provinile. Nelhala, ale vše, co Alexis řekla, bylo zavádějící. „Omluvte mě na chvílku.“

Eve přešla k záchranářům a hasičům. „Můžete dovnitř. Dům je prázdný.“

Přitočila se k oběma zástupcům šerifa a postavila se tak, aby byla zády k Alexis a Duncanovi. Pak promluvila téměř šeptem: „Přivolejte další dvě jednotky. Celé to tady uzavřete. Dvnitř smí jenom lidi z forenzního.“

Přikývli, že rozumějí, a Eve se vrátila k Alexis a Duncanovi, jenž si opět dělal poznámky do svého zkrouceného zápisníku.

„Kam chodí Caitlin a Troy do školy?“ zeptal se.

„Na základku Canyon Oaks,“ odvětila Alexis.

Duncan pohlédl na Eve. Měl vše, co potřeboval.

„Kde je jejich otec?“ převzala dotazování Eve a posunkem naznačila Duncanovi, že se může posadit do jejich SUV a začít vyřizovat telefonáty.

„Přestěhoval se do Mercedu. Jmenuje se Cleve Kenworth. S Tanyou se před pár lety rozvedli. Ona o něm nikdy nemluví.“

Eve si vytáhla poznámkový blok z kapsy svého tmavě modrého sportovního saka značky Ann Taylor. Když dostala odznak detektiva a pověsila uniformu na hřebík, koupila si rovnou tři v různých barvách. „Tanya má přítele. Co o něm víte?“

Ambulance a hasičská vozidla začala couvat od domu, což Alexis zřejmě dodalo jistotu, že všechno bude v pořádku. Eve to poznala z řeči jejího těla.

„Je to kretén,“ pronesla Alexis.

„Napřed mi prosím povězte, jak se jmenuje a co dělá. K jeho kreténismu se dostaneme postupně,“ řekla Eve.

Alexis se usmála a Eve bylo jasné, že je už klidnější. „Jared Rawlins. Pracuje ve studiu jako grip. Při natáčení přemísťuje světla a nosí další techniku.“

Eve věděla, co takový grip dělá. Na této pozici pracoval otec její sestry, jenž s jejich matkou pár týdnů chodil. Několik let jezdil za Lisou na Vánoce a na její narozeniny, ale pak se z jejich života vytratil. Eve si pamatovala jeho pihovatou tvář a mozolnaté ruce a také to, že byl milý. Vždycky když přijel, rozdal všem dětem karamelová lízátka.

„Co teď natáčí?“ zajímalo Eve.

„Nemá stálé místo, každý den je jinde. Dělá na spoustě věcí, filmy, seriály, reklamy, videoklipy, občas porno.“

„A proč je podle vás kretén?“

„Kvůli tomu, jak mluví s Tanyou. Pořád ji ponižuje. A taky nesnáší její děti. Říká o nich, že to jsou malé krysy. Prý jenom žertuje, ale já vím, že ne.“

Evin otec byl úplně stejný. Televizní režisér, který se nikdy neoženil, ale měl mnoho dětí, všechny se začínajícími herečkami a asistentkami produkce. Alimentům se vyhýbal, jak to šlo. Eve ho v dětství viděla jen několikrát, pokaždé u soudu, když s sebou matka vzala všechny své děti ve snaze ovlivnit soudce. Otec teď žil v bungalovu v pečovatelském centru pro bývalé pracovníky ve filmovém průmyslu na okraji Woodland Hills, necelých osm kilometrů od místa, kde Eve žila a pracovala. Ale neměla zájem se s ním stýkat.

„Kde je Jack Shit?“ vpadla Alexis do Eviných myšlenek.

„Co prosím?“ podivila se Eve.

„No jejich pes. Kříženec Jack Russell teriéra a ši-cu. Pořád na všechno štěká. Viděli jste ho?“

„Ne, neviděli.“ Eve téměř zapomněla na prázdný psí pelíšek v obýváku.

„To nedává smysl,“ zamračila se Alexis a znovu ztuhla. „Nikdy by toho psa nepustili z domu bez vodítka. Kdyby se zaběhl, ulovili by ho kojoti.“

„Podívám se na to.“ Eve mávla na zástupce Clayтона a znovu se otočila k Alexis. „Moc vám za všechno děkuju, paní Wardová. Než odjedete domů, poskytněte zástupci vaše kontaktní údaje. Ozve se vám, jakmile něco zjistíme.“

Eve předala Alexis Claytonovi a přešla ke svému SUV, v němž Duncan seděl na sedadle spolujezdce a držel si mobil u ucha.

„Čekám na lince, abych ze zástupkyně prokurátora vymámil povolení k prohlídce,“ oznámil. „Technici jsou na cestě a dispečer vyslal hlídku do té základky, aby se tam poptali po dětech. Co jsi zjistila?“

„Přítel se jmenuje Jared Rawlins. Pracuje u filmu. Možná by nám na odborech mohli říct, kde právě pracuje.“

„Jestli pracuje,“ řekl Duncan. „Třeba je v trapu.“

„S manželem se rozvedla. Jmenuje se Cleve a bydlí v Mercedu,“ dodala Eve. O Mercedu věděla jen to, že je to malé město ve střední Kalifornii asi 450 kilometrů severně od Los Angeles. Nikdy tam nebyla.

„Kontaktuju policii v Mercedu a poprosím je, aby ho vypátrali,“ oznámil Duncan.

„A postrádá se rodinný pes. Zřejmě utekl, když se v domě začaly dít ty věci. Myslíš, že bysme mohli požádat odchytovou službu, aby ho našli?“

Podíval se na ni s vážnou tváří. „No jasně, ti po ztracených psech pátrají v jednom kuse. Je to jejich práce.“

„To je sarkasmus?“ povytáhla obočí.

„Začali by po něm pátrat, jenom kdyby měl vzteklinu, ale možná ani tak ne. A co myslíš, že bysme z toho psa dostali?“

„Así nic,“ hlesla.

„Tak vidíš.“

„Mimochodem, jmenuje se Jack Shit. Je to kříženec Jack Russell teriéra a ši-cu.“

„Tak to je roztomilý,“ pousmál se Duncan.

Eve věděla, že pes jim k ničemu nebude. Jenom se jí nelíbila představa, že si ho dá k obědu nějaký kojot.

„Zajistím místo činu pro forenzní,“ navrhla.

Obešla auto, z kufru vyndala velkou roli žluté pásky s nápisem MÍSTO ČINU a vrátila se k domu. Jeden konec uvázala k pouliční lampě a poté obešla celý obvod pozemku, přičemž pásku uvazovala tu ke stromu, tu ke keři, zahradnímu křeslu či jinému předmětu. Cestou bedlivě sledovala, zda neobjeví cokoli neobvyklého.

Byla zaneprázdněná a zároveň mohla přemítat o tom, jaký na sebe vzala úkol. Její zkušenosti s vyšetřováním se víceméně omezovaly na vloupání do domácností a obchodů. Těch několik vražd, na kterých pracovala, nebyly žádné velké záhady. Jeden případ se týkal starého muže, jenž nejprve zavraždil manželku, která trpěla Alzheimerovou chorobou, a pak spáchal sebevraždu. Pak se zapojila do vyšetřování bezdomovce, který ubodal jiného bezdomovce proto, že se mu sápal do „jeho“ kontejneru na odpadky za obchodem s potravinami. Jenže tento případ byl složitější než cokoli, s čím se setkala.

O co se ale mohla opřít? Jen o to, že se pohřešuje žena, v jejímž domě podle všeho došlo k surovému násilnému útoku. Na místě činu nebyli mrtví. Jednalo se tedy o vraždu? O několik vražd? O únos? Na závěry bylo ještě příliš brzy.

Když Eve procházela dvorkem za domem, všimla si prohlubně v suchém křoví, které se táhlo od odumřelého trávníku až k lesíku na vrcholu kopce. Nedávno tudy prošel člověk nebo nějaké zvíře. Možná tudy vyběhl pes prchající z domu. Odložila pásku na zahradní křeslo a šplhala do kopce. Prošlapávala souběžnou cestičku vedle té, která tam již byla, aby neznehodnotila možné důkazy. Půda byla tvrdá a plevel suchý jako troud.

Vešla do lesa a ke svému překvapení objevila mezi stromy zmuchlaný spací pytel obklopený odpadky od jídel z McDonald's. Spacák nebyl ušpiněný ani pokrytý listím. Podřepla k odpadkům a upoutal ji plátek nakládané okurky v obalu od Big Macu. Byl stále vlhký.

Tábořiště tu nebylo dlouho. Možná ani ne den.

Ohlédla se zpět na cestu, jíž přišla. Ten, kdo tady byl, měl čistý výhled na Tanyin dům, prostor před ním a příjezdovou cestu. Viděla, jak přijíždí dodávka s techniky. Že by někdo odsud pozoroval dům? Pokud ano, proč a jak dlouho? Měl ten někdo na svědomí Tanyino zmizení a násilí, které se událo vevnitř? A pokud ne, viděl, co se stalo?

Sáhala po mobilu, aby vše vyfotografovala, když uslyšela, jak za ní praskla větvička. Prudce se otočila a v tom okamžiku zpoza stromu vyrazila rozběsněná chlupatá obluda – grizzly? vlkodlak? – a praštila ji do hlavy kamenem.

Ucítila oslepující výbuch bolesti a spadla na bok. Zuřící bestie ji silou kopl do břicha a vyrazila jí dech. Nemohla dýchat a instinktivně se schoulila do klubíčka, aby si chránila střed těla.

Bestie ji kopl do hlavy a všechno se ponořilo do tmy.

KAPITOLA 4

Eve otevřela oči. Ležela tváří na zemi a viděla rozmazaně. Okamžitě se nadechla, přitom nasála i trochu hlíny. Rozkašlala se, pak se znovu zhluboka nadechla a natáhla nohy. Zaostřila na kousek nakrájené bílé cibule, který jí ležel těsně před nosem. Hlava jí třeštila a těžce se jí dýchalo, ale podle všeho neměla zlomená žebra.

Pistole ji bolestivě tlačila do boku, na němž ležela, ale tato bolest byla dobrá. Znamenalo to, že útočník jí nevzal zbraň a nebude chtít zastřelit ji ani nikoho jiného.

Pomaloučku se posadila. Stále se jí točila hlava. Spací pytel i odpadky byly tytam a po člověku nebo netvoru, který ji napadl, také ani stopy. Ne, byl to člověk. Na příšery nevěřila, navzdory tomu, co viděla.

Nebo co si myslela, že viděla.

Eve se podívala směrem k domu. Forenzní tým právě vysedal z dodávky, takže byla v bezvědomí jen minutu nebo dvě. Opřela se o borovici a začala se nejistě zvedat. Sáhla si na pravý spánek, kam ji útočník udeřil kamenem a poté kopl. Ve vlasech ucítila mokrý, a když se podívala na ruku, uviděla na konečcích prstů krev.

Do háje.

Rozhlédla se kolem a nedaleko uviděla zakrvavený špičatý kámen. Klidně jí mohl prorazit lebku. Měla štěstí, že je naživu.

Eve se zhluboka nadechla a nejistým krokem se vydala svahem dolů, okamžitě ztratila rovnováhu a několik metrů se klouzala dolů po zadku. Cítila se hloupě, a tak na chvíli zůstala sedět, pak se pomalu postavila, ometla ze sebe hlínu a listí a znovu se pustila dolů, tentokrát opatrněji.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Lost Hills***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.